

YANG LIAN
Sötétségek

1.

a zöld leveleket mindig elfelejtik   mikor már túl zöldek az ablakok
mint tavasszal minden kavics, melyet erővel kidobnak
s mind eltalálják magát a tavaszt

a madarak   még száraz kék korcsolyát viselnek
de már belefáradt a vén kutyák szeme

a folyóparti csobogást lefordítani hasztalan
a halál esztétikája   kirajzásra bujtogatja a virágokat

az ádáz szívet elviselni   csak a földek tudják
mikor még messzebbre menekültünk   vért szagolt ki az április
a napfényben erdő vigyáz a hátunk mögött
az az elvihetetlen tudás   a halottakat megint elviszi
egy vers szavalása   tovább mélyített csend

a másik világ mégis ez a világ   mondja a sötétség

2.

a történet nélküli ember   a napokból kimenekülés mozdulatával
bemenekül egy napba

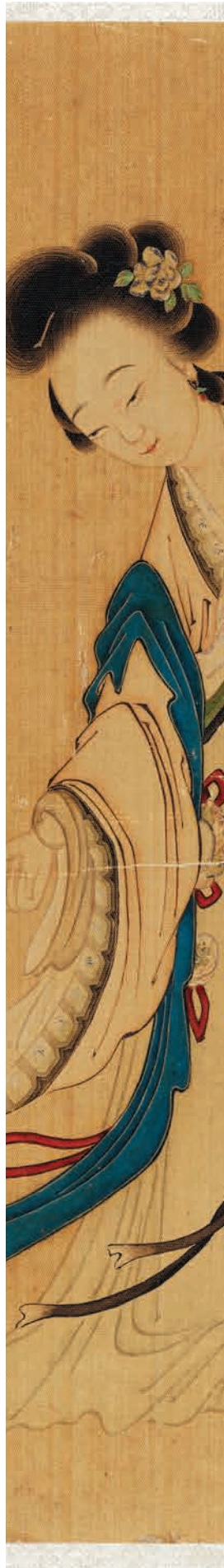
a múlt nélküli ember   elmúlt
a sirályokból elvont könyvet szerkeszt az alkonyat

karanténba zárva egy kórterembe   ki ne lenne örült
káprázat   a húsnál jobban hasonlít szilánkra

üvegszilánk   csontváz roppanása hallatszik a peremen
nyelv rothadásának szilánkjá   elmossa, elmossa az alkony

patkányok visítanak   éles sikítás, ahogy a fény magára tapos
minden nap felriasztott minden napot

ugyanaz a sötét éj   ember nélküli történet
akkor sem történik meg, ha újra elmeséled   mondja a sötétség

3.

minden eső a saját végpontodra ültet
eső kopog a háztetőn   kis állatok léptei
mozdulatlanul a sötétségbe visznek
kell neked a mozdulatlan időjárásban, hogy más elaludjék
az alvás: elválás   elválík az esős évszak egész világa
a sötétség átmege rajtad, mint vad ló a lángon
odabent hallgatod   körös-körül ezüstfehér varratok
foltoznak egy húsból készült ócska széldzsekit

minden eső csak ebbe az üres földbe hull
mikor a végpontról kezded az olvasást   egy oldal fekete magyarázat
valakit a következő nappalra fáradtság nélkül elcserél
egy lakcím hamisítása   a temető utcája még sárosabb
hiba után kutatni egy kézen   egymást gyűlölő koldusok tolonganak
várost alkotva, mely sehol nem véd az esőtől
elázott varjúcsapatok mennek egymásnak benned
kitenyészte közös arcú, de másféle bűnöket   mondja a sötétség

4.

de a sötétség egy szót sem szólt   sötétség és sötétség között
csak ez a tavasz van

papírsárkány csontjai lógnak a fa tetején
fényt áraszt a kéreg   a fa alatt csókolózó szerelmesek mennek el
a tüdőben virágpór üti a tavalyi gongot
egy rikító vörös bohóc   mindig el tudja üzni a gyerekeket

egyre zöldőbbek a kezecskéket rágcsáló fogak
régí újságok pázsítja   lángoló ollót ad át
április   a folyót kápráztatnak látja
a folyó feledett színei   kápráztatnak látnak minket
miután a galambbúgás odaégett   az összes csillagot
a gyerekek játékból begyömöszölték egy lakkfekete zsilipkapuba

a sötétségben mindig van egy test, mely visszalebeg oda, ahol nem álmodik

ha félünk is, csak saját rettegésünktől félünk
a sötétség egy szót sem szól   minden járókelő az utcán
monoton motyogni kezd
a sötétség   hallgatja az ajkakon szétmázolt skarlátvörös sötétséget

egy tavaszi iskola örökké tudatlanná tesz
egy emlék   aki benne él, az kísértet
és a betegségtől elvékonyul a kifejezés
mikor a tükröt az arcon viselik   a tenger megemészt egy döglött halat
kiokádva lenni még mindig végtelen beszéd

túl sok a sötétség   így egyszer sem jutott el hozzá az élet
a tavasz kísétál belőlünk   a tavasz csak legvégül hallgat el

Ahol a tenger megáll

1.

King Street egyenesen tovább
Enmore Road jobbra fordulunk
Cambridge Street 14-es szám
a tenger nyelve belenyál a falı tőzhelybe
egy öreg ház felfedte
a sötétségben minket figyelő számtalan helyet

elkoptattak minket s kifosztottak, így kissé még jobban lepusztultunk
az árnyék a címen mutatja meg igazi formáját

csak átkok az ismeretlen szavak
beltenyésztésű szomszédok összekeverednek
döglött galambok okádnak ki egy-egy korszaknyi városképet
üveg szemgolyóba beültetve
égbolt rögtön túl a vasúton büszkén őrzi a színvakságot
minden ember finoman nyomtatott romjainak térképén
kénytelen birtokolni a tengert
minden, ami nincs ott még egy kissé elenyészik
csak egy vers vezet minket vissza, le a seholsincs házba
és mindenhová egy teljesen tönkretett életbe

2.

mondatokat gépel a tengeri hullámok ezerrészes nagyenciklopédiája
az énekkart kitörölték a sziklák
nincs olyan vers, mely ne lenne kegyetlen

egy riportot a költővel be lehet fejezni
hideg nagy túlfolyás ömlik a hófehér bőrből
bokor a tél faggatását kiterjeszti

az utolsó sor mindig üresre tisztít
holttest mindig egy kikeletlen kiscsibe fészke
egy hajnali falon a tenger visszatükröződése

szavak és szavak temessenek egy embert a föld alá feltűnően
egy vers hollófekete felhőin kívül semmi sem marad
kicsodát esznek meg falatonként saját könyvei

mint a beteg a kór gondolataitól kiszivárog
a halál önéletrajza az égbolttal átöleli a halottakat
nincs olyan szépség, mely ne lenne kegyetlen

nincs olyan költő-ujj, melyet nem fűrészeltek le
csöndes égés két fehér papírlap között formát ölt egy nyugvó napkorong
kimondani a kimondhatatlan félelmet

3.

egy bizonyos címen gyerekek felvágják egy gránátalmát
egy bizonyos címen a gyerekeket úgy képzelik el, mint
szemeket a húsban fehér magok
vér üveggé fagyott csiripelő madár
fél test vonaglik láthatatlanul a kézben
és a fogakon elkenve szétharapott halvány vörös zselé
halál a gyerekek látták
ami elfelejt minket, és mit a felejtés könyörtelenül helyreállít

egy éjbe boruló városból kivont lámpafény
még egyszer de biztosan nem utoljára

ami megfoszt minket az iránytól, és mit a túl sok irány megfoszt
kék mindig elárad a fej magasságában
a bámulásban elfeketül
mindig kell egy hely, hogy a hiú remények kitörhessenek
hogya a címet alkotó szavak megszokják az embertömegek fekélyeit

üresség a szemgödörben
csak szimmetrikus
a tengerre a vakok érintése alatt formája nincs

egy bizonyos címet kijelöltek, hogy ültessenek ezüstszín illatos csontokat
hogya levágják rólunk mélységeinket
a gyerekek a négy évszaktól megpörkölt mandulától
válnak minden egyes

képzeletté a meglátás által tagadott
a pusztulás által biztatott
gránátalmák jól becsomagolt elmeszesedett kék pirulák
a tengert még nem ütötték a magányon kívülre
még nem volt más, aki összezúzta magát a szakadék alján
halljuk mi mind máshol zuhanunk le, hogy összezúzzuk magunkat
nincs tenger, mely ne csúszna bele a vers ürességébe
rég halott fényel felvágott gyerekek megállni
ez az a hely, ahol láthatjuk a partról, amint kihajózunk

A zeneszerző tornya

1.

a fahíd, amerre tart, arra rothadnak a döglött halak
az esőt az ezüstszín tavak feketére festik

a kő elmállik, hogy megragadják a gyökerek
gyökerét a repkénnyel húsba döfött gyűlöletnek

eső-hangot kiköpve a nyár mint penész ette prém
madárcsicsergés esik éhező csapdájába a fülnek

a hallás a hajnal hibájává változott
a zenéből kihangzik, mit a toronyba temettek

felszínre lebeg egy örült átázott feje
összeomlasztva folyton az eget s a tegnap éjjelt örjöngve felkavarja

de a tegnap éjjel nem hagyhat el újra téged
csak egy ember kínjára nyílnak körben a sötét ablakok

2.

az egyetlen háború hang és csend között zajlik
hallod, amint a koporsót a holttest kinyitja és a felszínre mászik

az ítéletnap végül eljut egy sápadt levélhez
a halasztás ideje éppen elég a feledésre

egy vérvörös madár új hangszínén szavalva
félkelnek a holtak, majd a halállal elvesznek újra

te elveszel egy kottaoldalon levő életnek
mint aki rombol tanítanak egy néma összepréselt fogai

írás a tél áramlatát követik az emberarcú füvek
a test láthatatlanul visszatér

a test a zeneműben még messzebbre távozott
ahogy a tagadott fény egyik hangjegyről a másikra mozog

3.

az ajtó dörrenve bezárul a kihallgató haragja változik
az apa halkán magyarázkodik mintha nem is lenne apa

egy tizenegy éves fül van a toronyban
évei által a falra ragasztva

tovább hallgatózik hogyan hal meg hang a hangban
mint a csend felduzzasztott csendből alkot kavicsot

gyermek áll a magas torony csúcsán
a gonoszságot, melyet sötét csillagok nyomtak kis kezébe, lenyeli

a vihar teletöm egy hangtalan gyomrot
ez a júniusi hajnal visszaránt az örült tegnap éjjelébe

leírva az utolsó füttyszót
az öregedő bőrű tornyot ily könnyedén el lehet fújni